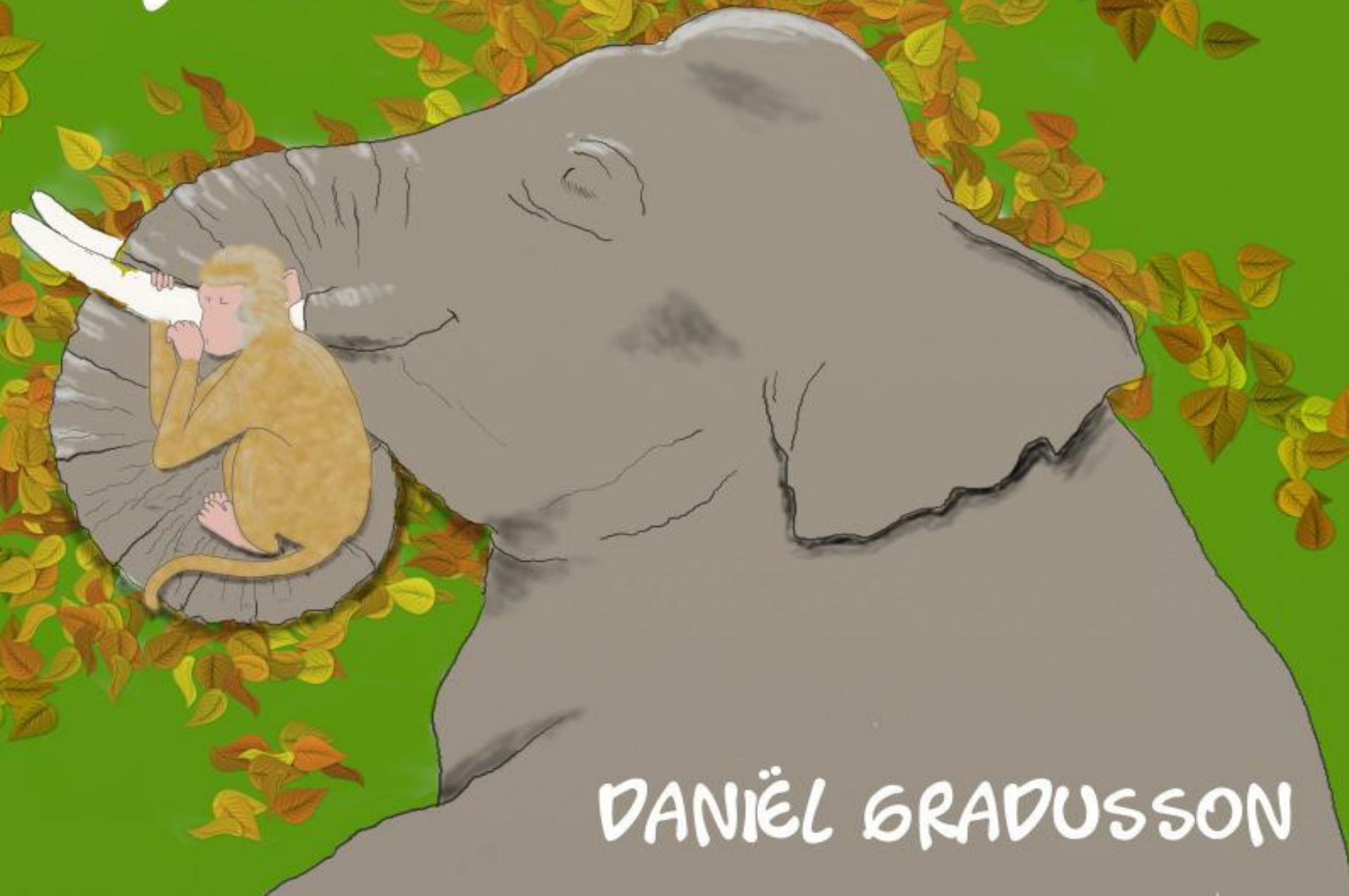

SURUS & TOBY

DANIËL GRADUSSON

Hoofdstuk 1

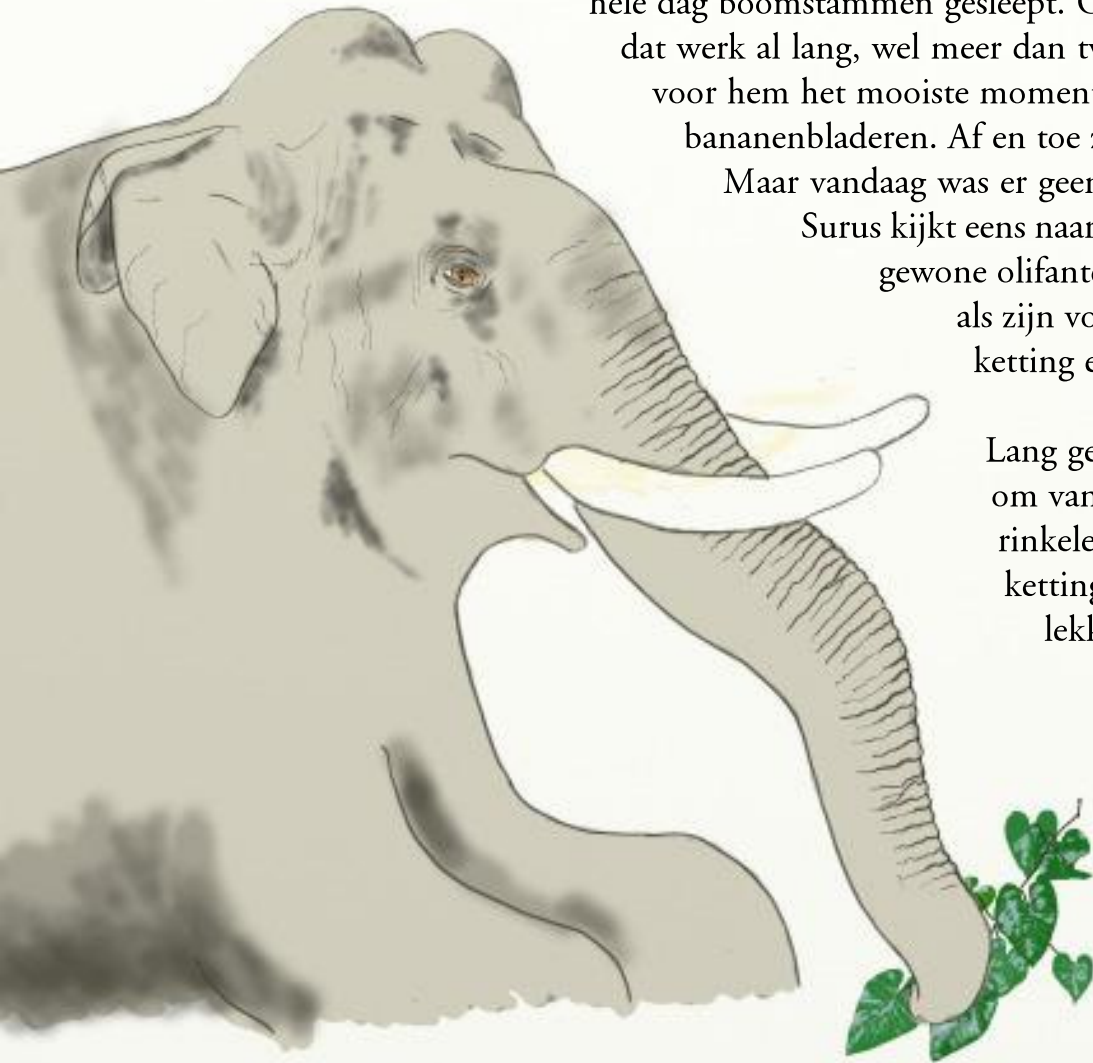
Surus

Ergens in India, aan de rand van een groot woud, woont Surus de olifant. Hij is groot en sterk, maar ondanks dat zal hij nog geen vlieg kwaad doen. De olifant heeft een heel vriendelijk karakter. Hij is moe en kijkt eens verveeld om zich heen. Hij heeft vandaag hard gewerkt. Hij is met zijn baas Omar naar het bos geweest en heeft de hele dag boomstammen gesleept. Omdat hij zo sterk is, kan hij heel grote bomen trekken. Hij doet dat werk al lang, wel meer dan twintig jaar. Als hij dan klaar is, geeft zijn baas hem eten. Dat is voor hem het mooiste moment van de dag. Soms krijgt hij olifantengras, een andere keer bananenbladeren. Af en toe zit er een banaan tussen de bladeren. Surus is gek op bananen. Maar vandaag was er geen banaan of wat anders lekkers voor hem.

Surus kijkt eens naar zijn achterpoten. Niet dat die zo bijzonder zijn. Het zijn hele gewone olifantenpoten. Ze zijn ook een beetje vies van het lopen in het bos. Net als zijn voorpoten. Maar er hangt iets aan zijn rechterachterpoot. Het is een ketting en die zit weer aan een paaltje in de grond.

Lang geleden, toen Surus nog heel klein was, kreeg hij die voor het eerst om van zijn baas. Eerst vond hij het wel een beetje grappig, zo'n rinkelend ding. Maar later, wanneer hij een stukje wilde lopen, was zo'n ketting toch wel lastig. Als hij nieuwsgierig wat rond wilde lopen of wat lekkers zag, hield dat vervelende ijzeren ding hem vast. In het begin, toen hij nog klein was, had hij vaak urenlang geprobeerd los te komen. Maar het hielp niks, de ketting liet niet los. Na verloop van tijd is hij maar opgehouden met trekken, hij werd er alleen maar heel moe van.

Zijn baas is ondertussen het huis ingegaan. Hij heeft vandaag nog gemopperd op Surus.

“Je eet veel te veel Surus. Je kost me handenvol geld. Je moet beter je best gaan doen want anders...”

Dat soort dingen zegt zijn baas wel vaker. Alleen zegt hij nooit wat dat ‘anders’ is. Toch is Surus niet lui. De andere olifanten krijgen niet meer dan drie boomstammen vooruit. Surus trekt er met gemak vijf. En niet van die dunne boompjes. Maar zijn baas is nooit tevreden. Hij laat het tenminste niet merken.

Surus ligt op een kaal stukje grond naast het huis van zijn baas. Het is een bouwwerk gemaakt van steen en hout en het heeft een rieten dak. Voor het huis is een klein afdak met daaronder een hangmat. Het huis staat aan de weg die naar het bos gaat. En aan de overkant van die weg zit: Toby, het aapje. Toby zit niet vast, Toby is vrij. Hij heeft zijn buikje voor vandaag al weer vol. Wat verderop in het dorp was vandaag een markt, die is één keer in de week. Op die markt verkopen veel mensen allerlei eten. En veel van dat eten lust Toby ook wel. Regelmatig valt er eens wat op de grond en dat lusten de mensen dan niet meer. Maar Toby maakt dat niet veel uit. Zijn buit van vandaag is een halve mango, een paar noten en een stukje brood.

Terwijl hij vlug zijn laatste noot wegknabbelt, kijkt hij nieuwsgierig naar Surus. Toby heeft die grote dikke olifant al eerder gezien. Nog niet zo heel vaak, want hij verblijft meestal in het bos. Vanaf de rand van het bos had hij de mensen wel gezien en ook dat er vaak eten blijft liggen dat Toby nog best wel lust. Zo komt het dat hij nu met een volle buik uitrust en naar die vreemde, grote lobbies zit te kijken. Hij zou wel kennis met hem willen maken, maar hij is ook wel een beetje bang voor hem. Surus is zó groot, hij lijkt wel net zo groot als het huisje waar hij naast ligt.

Na een poosje heeft Toby genoeg moed verzameld en steekt hij de weg over. Hij hupt voorzichtig om Surus heen maar struikelt dan over zijn slurf, die ineens voor hem op de grond ploft.

‘Auw!’ schreeuwt Toby.

Surus is even iets anders gaan liggen en heeft zijn ogen al wat dichtgedaan maar is nu ineens weer klaarwakker. Hij is eigenlijk ook wel een beetje geschrokken en doet voorzichtig zijn linkeroog open. ‘Niets te zien’ denkt Surus, ‘dan de andere kant maar eens proberen...’

En voor dat oog zit ...Toby.

‘H-Hallo meneer de olifant.’ fluistert het aapje op zijn allervriendelijkst. Hij had het indrukwekkende dier eerst nog wat beter willen bekijken. Maar die vriendelijke ogen stellen hem op de een of andere manier gerust.

‘Zeg maar Surus’ zegt de olifant. ‘En jij bent?’

‘Ik heet Toby’ zegt het aapje.

‘Wat doe je hier Toby?’ vraagt Surus nieuwsgierig.

‘Ik wilde even kennismaken’ fluistert Toby hikkend.

‘Wat leuk’ antwoordt Surus, en er verschijnt een grote glimlach op zijn olifantenmond.

‘Ik krijg hier nooit bezoek. Ik ben de hele dag aan het werk voor mijn baas en ’s avonds zet hij me aan deze paal vast. Zo gaat het elke dag.’

‘Kun je dan nooit lekker een boswandeling maken?’

‘Nee, tenminste niet alleen. Enkel om te werken. Als ik hier lig, kijk ik meestal maar een andere kant op. Als ik het bos zie, wordt ik al weer moe’ zegt de olifant zuchtend.

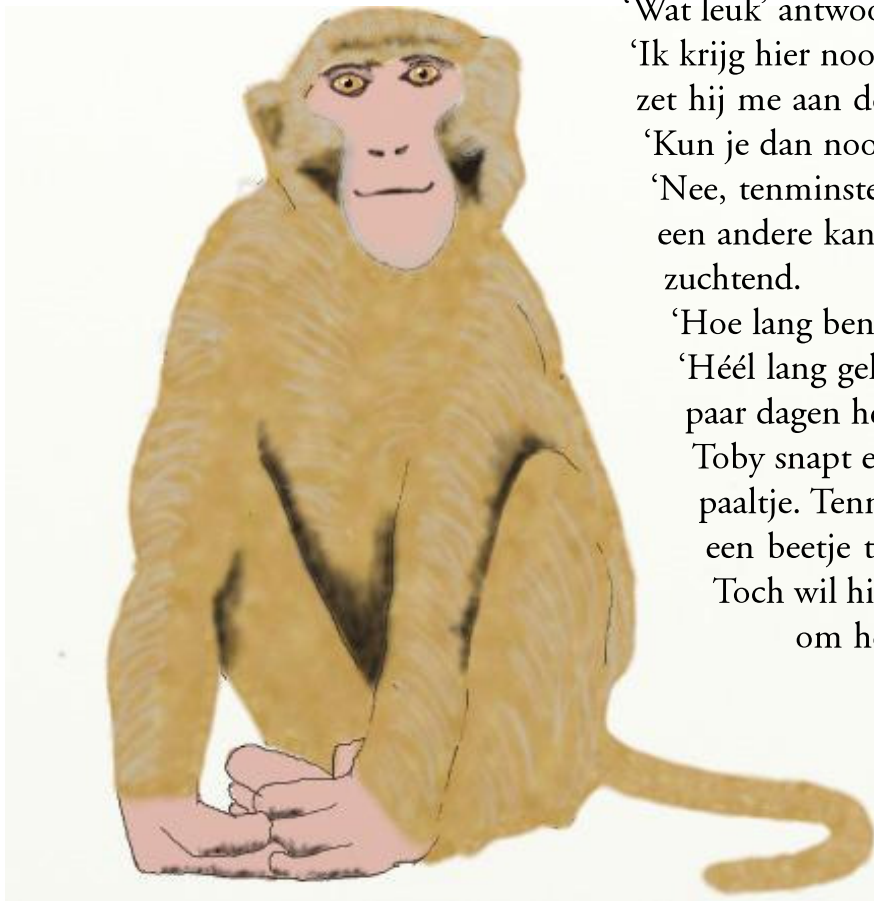
‘Hoe lang ben je hier al, Surus?’ vraagt Toby dan.

‘Héél lang geleden ben ik met mijn oudere zus mijn moeder kwijtgeraakt. Na een paar dagen heeft mijn baas mij gevonden. Zo ben ik hier terecht gekomen.’

Toby snapt er helemaal niets van. Die reusachtige olifant die vastzit aan dat kleine paaltje. Tenminste, voor de olifant is het maar een klein paaltje. Voor Toby is ‘ie een beetje te groot.

Toch wil hij proberen te helpen. Toby ademt eens diep in, slaat zijn beide handen om het houten rotting en trekt zo hard hij kan. Geen beweging, helemaal niets.

‘Geef het maar op’ zegt Surus. ‘Dat heb ik al zo vaak geprobeerd. Daar ben ik allang mee opgehouden. Het is nou eenmaal zo, ik kom niet vrij. Als je wilt slapen, mag je erbij komen liggen. Dat

zou ik wel gezellig vinden. Maar ik ben moe, dus ik ga slapen.'

De olifant legt zijn grote kop voorzichtig naast Toby neer en maakt een rondje met zijn slurf, alsof hij een bedje voor zijn nieuwe apenvriend wil maken. Surus is al snel in dromenland en droomt van nog meer bomen die hij het bos uitslepen gaat. Hij droomt altijd hetzelfde.

Toby is nog wakker. Hij kijkt eens naar zijn nieuwe vriend en trekt een ernstig gezicht.

'Er moet een manier te vinden zijn om jou vrij te krijgen' denkt hij. 'En daar ga ik morgen naar op zoek'.

Toby kijkt naar de donkere omtrekken van het bos dat afsteekt tegen de heldere sterrenhemel. Het duurt niet lang of het aapje legt zich knus tegen de dikke olifant aan. En zo dromen ze allebei over de volgende dag.

